

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

n. 33.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

pectaculum attoniti; neque præter vnam mulerculam auditus est quisquam intolens aliquid acclamare. Cum ex equo descendissem ducor in cænaculum; accumbebant tunc forte menlæ (erat enim meridiæ) decem viri militares cum Chiliarcha: hic ad suos conuersus, Noui, inquit; ego hunc hominem; eumque vidi inter Iesuitas Gandati ante tres annos. Similem fortasse, inquam, me vero à decennio nemo extra Angliam videre potuit; At ille quod semel dixerat, ab eo abduci potuit nunquam, neque fuit in causa quod mihi magis noëuerit quam huius malè fundata, sed pertinax assertio. Amotâ mensâ ibat Chiliarcha in laudes Iesuitarum; dicebat esse viros perhumanos, doctos, pios in suo genere, temperantes, tales denique vt reformatæ Religionis homines pudere debeat vitæ suæ perquam dissimilis; At, inquit, hæc omnia commaculant suâ doctrinâ meritum; & abit. Succedit vulgi turba quasi pro interludio, & varijs gesticationibus ad ludicra prouocant tanquam si magus essem aut præstigiator: stabam tanquam vrlus ad palum neque deerant canes qui me exagitant; donec post horas aliquot dilabente paulatim cum die populo duxit me perhumaniter hospita ad cubiculum eo loci & temporis non incommodum; itaque illa nocte non male quieui; custos obleratis foribus dormiuit in proximo.

XXXIII. Sequentes dies literarijs velitationibus impenduntur cum Ministellis superuenientibus; imperito hominum genere, itaque, quæ Dei bonitas est, nunquam non euasi Superior. Fama interim percrebuit me Episcopum, imo & Cardinalem esse, vel certe magnum aliquem & insignioris notæ virum. Hinc summo Præfecto armorum illius regionis videnti me cupido, & apud se lucrî causâ detinendi: Aberat duorum vel trium dierum itinere Staffordiæ; fueram ex incommoda itinerum hospitiarumque commutatione tactus dextrum latus paralyti, vixque me vtcunque receperam quando triobolari equo impositus auctor; & primum quidem cum essem concensurus miles dux meus & custos videns me lenio & infirmitate propè confectû & claudû furias in me suas omnes conuocauit, & cum mille iuramentis & execrationibus clamabat, Ego hunc veteratorem, hunc Papisticum Sacerdotem confodiam; liberabo me & socios propediem hac molestia, & similia multa: Comitæ tamen & communibus benevolentia significationibus ita detinxi comitem hospitumque animos, vt neque de equo post primum diem neque de obsequio vlla mihi querela esse potuerit. Ipo Præfecto armorum nullus humanior, donec post dies aliquot vilis quâ eram indutus lacerna, magnorum nominum neglectus, & reliqua conuersatio vulgi opinionem aliò vertent & me cum paupertate mea in locum mihi idoneum retruferunt, sed permolestum propter pædorem, & vermium copiam. Crescente deinde captiuorum numero transferimur omnes in eiuſdem vrbis domum conductitiam vbi humile quidem & male materiatum de cæteris autem non incommodum cubiculum mihi obigit, lectus honestus cum camino. Arctiores tamen vigilæ; nec cuiquam dabatur accessus sine Gubernatoris aut Commis-

1602. sarij alicuius chirographo, adesse etiam debebant testes eorum quæ dicebantur & fiebant, nec quidquam poterat inferri illis iniejs; libri cuius nulla copia; suspiciones immodicæ: Non cessit his animus; vera dico; in tanta solitudine, & tædio diuturni carceris nunquam serenior; illud Psalmi expertus sum in me impleri, *Cum ipso sum in tribulatione*; adeoque nec in monte Quirinali, vbi sub piæ memoriæ P. Fabio de Fabijs hausi primitias spiritus, nec in Romano Collegio, cælo altero, sub P. *Benedicto Iustiniano*, diuinam bonitatem magis in me quam isthic effusam sensi: sit Deus meus benedictus in sæcula.

XXXIV. Excubabant interim amici in omnem occasionem opitulandi; fuitque cuiusdam è nostris industriâ res eo deducta, vt Princeps Rupertus, qui Regi militabat, concederet commutationem cum quocunque ex octo vel decem captiuis quos tenebat Salopiæ. Res erat Commissarijs gratissima; Præfectus ipse armorum boni nuntij baiulus esse voluit, significauitque adesse tubicinem: gratulantur ciues, gaudent meæ causæ tam potentis reperiri patronos: accingebam me ad iter, neque equum ignobilem adpromiserat Præfectus; do me quieti certus me postero die migraturum. At somnium fuit. Chiliarcha ille qui dixerat se nouisse me Gandau, hic rursus euomit virus: adit Commissarios: clamat incapacem me esse beneficij, vt qui proditor sim & læsæ Majestatis reus. Vix paululum somni gustaueram, auocor ad Concilium bellicum & commissarios Parlamenti: frustra erat tergiuersari: itaque haud segniter ad aliam me scenam comparauit: de via conuersus ad Deum obnixè rogauit vt memor promissi dignaretur mihi adesse, & minimè sollicito quid essem responsurus, os illud & sapientiam largiri cui non possent resistere omnes aduersarij. Ingresso in Concilium, ad mensam benè longam cinctam vndequaue Chiliarchis, eorum locum tenentibus, & alijs officialibus, datur sedes inter Præsidem confectus & accusatorem illum meum quem sæpius dixi: habebat iste chartas in sinu aliquas quas per interualla versabat. Cùm incidisset sermo de domo in qua fueram captus, accusationem contra me sic instituit: Inprimis quòd facta deditio ego contra pactas condiciones non comparuerim, quòd me absconderim, quòd fuissèm ex latibulo vierutus, quòd in ea domo pluribus annis vixissèm occultus nomine ementito, quòd multorum regnorum paragrator, literatus & cælebs sacellum habuerim magnificum, passim pro Sacerdote ipse habitus: denique vt hoc postremum, quòd caput est, præbaret, ostendit scriptum quoddam Roma datum ante quinquennium, Patentes scilicet literas de facultatibus cuidam Rodulpho Noëllø concessis, cuius nomen & literas mihi volebat affingere, & hinc euincere me Sacerdotem esse, subornato ad probationem puero qui iuratus mentiretur hoc ipsum me esse confessum. His dictis, detecto capite assurgit, & iam, inquit, de mea fide agitur, atque vtrum plus huic homini quam mihi tribuendum iudicetis. Iussus à præside dicere, erectus in pedes, & nudo capite respondi in hunc fere modum. Viri nobiles: habetis me hic affectum ætate, fractum viribus, è primo excitum somno, adeoq; haud satis idoneum vt ordinatè referam quæ contra me hic tam studiose congestit, si quid exciçat